

РЕШЕНИЕ

№ 1155

гр. София, 19.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов

Членове: Джулиана Петкова
Надежда Махмудиева

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Атанас Кеманов Въззивно гражданско дело № 20221000500005 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №265218/04.08.2021г., постановено по гр.д.№3383/2019г., СГС е отхвърлил предявения от Ц. К. П., ЕГН***** иск с правно основание чл. 108 от ЗС срещу „Совтранс Ауто“ЕООД, ЕИК204075116, за признаване за установено, че Ц. К. П. е собственик на таванско жилище, находящо се на таванския етаж на сградата, находяща се в гр. ***, ул.“****“ №**, с изключение на първото отляво таванско помещение, а именно: две помещения, пригодени за живеене, клозет и останалата таванска площ, при съседни: от изток – наследници на М., от запад –Б. Б., от юг – ул.“****“, от север – двор и И. Т. И. и Н. Г., отдолу – И. Т. И., отгоре – покрив, заедно със зимнично помещение – първото вдясно, при граници: от запад –Б. Б., от север – двор, от юг – М. А., от изток – коридор, заедно с 3. 72% идеални части от общите части на сградата и от дворното място, върху което е построена сградата, което съставлява самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.1001.441. 1. 7 по КKKP, одобрени със заповед РД-18-108/13.12.2016 г. на ИД на АГКК и предаване владението на същото като неоснователен.Решението е било постановено при участие на трето лице-помагач на страната на ищеца „Райфайзенбанк България“ЕАД.

Срещу решението е била подадена жалба от ТЛП „Райфайзенбанк България“ЕАД, в която се правят оплаквания за неговата неправилност.Съдът не е анализирал установените по делото факти, от които се установява, че „Райфайзенбанк България“ЕАД, който има

качеството на взыскател по изп.д.4826/2009г. по описа на ЧСИ М.Б., не е личен кредитор на „Т. строй“ЕООД, а отговорността на дружеството спрямо банката е за това, че е придобило търговското предприятие на търговец, в което попада правото на собственост върху процесния ипотекиран имот. От това следва, че индивидуалното принудително изпълнение, което е било насочено срещу ипотекирания имот не е следвало да се прекратява, на основание чл.638 от ТЗ, тъй като срещу „Т. строй“ЕООД е било открито производство по несъстоятелност. Ограниченията, установени с разпоредбата на чл.638 от ТЗ, имат за цел да предотвратят конкуренцията между универсалното и индивидуалното принудително изпълнение, което е било водено от част от кредиторите на длъжника. В случая „Райфайзенбанк България“ЕАД не е същински кредитор на несъстоятелността по смисъла на чл.616 от ТЗ, поради което и вземанията му не биха могли да се предявят по реда на чл.685 от ТЗ в производството по несъстоятелност на „Т. строй“ЕООД. Това означава, че не са налице основания за спиране на воденото от банката индивидуално принудително изпълнение. Не следва друго от настоящата редакция на чл.717н от ТЗ, която следва да се прилага само в онези случаи, когато ипотекарният кредитор без лично вземане към несъстоятелния длъжник изобщо не е започнал принудително изпълнение по реда на ГПК. Само тогава синдикът, след като извърши продажбата на ипотекирания имот, изготвя отделна сметка за разпределение в полза на ипотекарните кредитори при условията на чл.717н от ТЗ. Възлагането на имота от съдебния изпълнител не е правно действие, което попада в обхвата на разпоредбата на чл.646, ал.1 от ТЗ, която е приложима само при изпълнение на задължение лично от длъжника или при извършване на сделка на разпореждане. Възлагателното постановление няма правната характеристика на договора за продажба, което изключва възможността за това действие да се води иск по чл.646, ал.1 от ТЗ. От горното следва, че постановлението за възлагане, издадено от ЧСИ М.Б. на 01.02.2017г., влязло в сила на 30.07.2018г. и вписано в Службата по вписванията на 04.09.2018г., представлява годен изпълнителен титул по смисъла на чл.496, ал.2 от ГПК, с който ищцата е придобила правото на собственост върху имота. Това означава, че към 27.12.2018г./датата на сключване на продажбата по чл.718 от ТЗ/ „Т. строй“ЕООД вече не е било собственик на имота и не би могло да го прехвърли на „Совтранс ауто“ЕООД по сключения от синдика договор за покупко-продажба. Моли съда да отмени обжалваното решение и постанови друго по същество, с което да уважи предявения от ищцата ревандикационен иск.

В срок е постъпил отговор само от ищцата Ц.П., в който се изразява становище за основателност на подадената жалба.

Решението е било обжалвано и от ищцата Ц.П., в жалбата на която се правят оплаквания за неговата неправилност. В процесния случай е неприложима разпоредбата на чл.638 от ТЗ, тъй като третото лице-помагач „Райфайзенбанк България“ЕАД няма качеството на кредитор на масата на несъстоятелността на „Т. строй“ЕООД – в несъстоятелност. Първото от посочените дружества е образувало изпълнително дело за събиране на вземанията си срещу своя длъжник „Боско строй“ЕООД – в несъстоятелност,

по което дело „Т. строй“ЕООД/н./ е ипотекарен длъжник.В производството по несъстоятелност срещу последното „Райфайзенбанк България“ЕАД не е кредитор с прието вземане, а е обезпечен кредитор с права по чл.717н от ТЗ.Когато обезпеченото с вещ, включена в масата на несъстоятелността, вземане принадлежи на титуляр, който не е измежду кредиторите на масата на несъстоятелността, индивидуалното принудително изпълнение не следва да се прекрати.Издаденото в изпълнителното производство възлагателно постановление, което не е било обжалвано или е потвърдено от съда, съставлява стабилен акт и неговата действителност може да бъде оспорена по исков ред или инцидентно само в изрично предвидените от закона случаи.Нещо повече, издаденото в полза на ищцата постановление за възлагане е било обжалвано от „Т. строй“ЕООД/н./ чрез неговия синдик и потвърдено от съда с влязло в законна сила решение.Това означава, че ищцата е придобила надлежно правото на собственост върху процесния имот, а сключената последствие продажба, с която „Т. строй“ЕООД/н./ е прехвърлил на ответника „Совтранс Ауто“ЕООД правото на собственост върху същия имот, не е произвела прехвърлително действие.С оглед на горното моли съда да отмени обжалваното решение и уважи предявения иск, ведно с присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът „Совтранс Ауто“ЕООД и ТЛП „Райфайзенбанк България“ЕАД не са депозирали отговор на подадената жалба.

Съдът като съобрази твърденията и възраженията на страните, както и представените по делото доказателства намира за установено следното от фактическа и правна страна :

Подадените жалби са в срок и производството пред въззивния съд е допустимо.Разгледани по същество са основателни.

Не е спорно между страните, а се установява от представените по делото доказателства, че на 19.12.2009г. „Боско строй“ЕООД е учредил в полза на „Райфайзенбанк България“ЕАД договорна ипотека върху 6 недвижими имоти, един от които е процесния, за обезпечаване на вземането на банката по договор за кредит от 31.07.2008г.

Кредиторът „Райфайзенбанк България“ЕАД се е снабдил с изпълнителен лист за вземанията си по договора за банков кредит и е образувал изп.№20098380404826 по описа на ЧСИ М.Б., по което е била наложена възбрана върху ипотекираните имоти, която е била вписана в имотния регистър на 12.11.2009г.

С договор за покупко-продажба от 20.03.2014г., обективиран по н.а.№98, н.д. №262/2014г. на СН, „Боско строй“ЕООД е прехвърлило на „Гео строй ГД“ЕООД правото на собственост върху недвижими имоти, един от които е : таванско жилище, находящо се на таванския етаж на сградата, находяща се в гр. ***, ул.“****“ №**, с изключение на първото отляво таванско помещение.

На 16.04.2014г. е сключен договор за покупко-продажба на търговско предприятие, по силата на който „Гео строй ГД“ЕООД е прехвърлило на „Т. строй“ЕООД правото на собственост върху търговското предприятие на „Гео строй ГД“ЕООД.Договорът е бил вписан в търговския и имотния регистър.

С решение от 27.07.2016г., постановено по т.д.№105/2016г. на ОС-гр.Плевен е било открито производство по несъстоятелност срещу „Т. строй“ЕООД, като е допуснато обезпечение чрез налагане на заповест и възбрана върху длъжниковото имущество.

Сключеният между „Боско строй“ЕООД и „Гео строй ГД“ЕООД договор за покупко-продажба е относително недействителен по отношение на кредитора „Райфайзенбанк България“ЕАД, в полза на когото е била наложена и вписана възбрана върху недвижимите имоти, по отношение на които е насочил принудително изпълнение, но това не лишава сделката от вещнопрехвърлително действие, тъй като законът не е лишил длъжника от разпоредителна власт. Това означава, че и договорът за покупко-продажба на търговско предприятие е произвел прехвърлително действие по отношение на процесния имот, който е бил придобит от „Т. строй“ЕООД преди срещу дружеството да бъде открито производство по несъстоятелност.

От съдържанието на разпоредбата на чл.614, ал.1 от ТЗ следва, че масата на несъстоятелност, която служи за удовлетворяване на всички кредитори, обхваща имуществените права на длъжника към датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност, както и новопридобитите от него имуществени права след тази дата. Изложеното означава, че процесния имот е съставлявал част от масата на несъстоятелност на „Т. строй“ЕООД.

С откриване на производството по несъстоятелност се спират индивидуалните изпълнителни производства срещу имущество, включено в масата на несъстоятелност, с изключение на имуществата по чл.193 от ДОПК. Спирането настъпва по силата на закона, като от този момент по тях не може да се извършват никакви изпълнителни действия, включително плащания на вискателя. Извършените действия са нищожни по отношение на кредиторите на несъстоятелността/чл.646, ал.1, т.1 от ТЗ/. Спират се както производства, образувани по молба на кредитори на длъжника, така и производства, които са образувани по молба на вискатели некредитори и са насочени срещу имущество, което длъжникът е заложил или ипотекирал като обезпечение за чужди задължения/идентична е хипотезата, при която длъжникът е придобил имущество, което е била заложено или ипотекирано от праводателя му за обезпечаване на негово лично задължение/. Независимо че заложеното или ипотекирано имущество обезпечава чужди задължения, то е част от масата на несъстоятелност и може да бъде осребрено единствено от синдика в рамките на производството по несъстоятелност/чл.717н и чл.719 от ТЗ/.

Както бе посочено срещу длъжника „Т. строй“ЕООД е било открито производство по несъстоятелност с решение от 27.07.2016г. на ОС-гр.Плевен, което означава, че всички изпълнителни дела, които са образувани срещу дружеството се считат за спрени по силата на закона, в т.ч. и изп.№20098380404826 по описа на ЧСИ М.Б..В процесния случай вискателят „Райфайзенбанк България“ЕАД, в качеството си на обезпечен кредитор, е поискал продължаване на изпълнително производство срещу „Т. строй“ЕООД, на основание чл.638, ал.3 от ТЗ. Същото е било уважено, като с определение №634/05.08.2016г. на съда по несъстоятелността е дадено разрешение за продължаване на изпълнителните дела,

образувани по молба на „Райфайзенбанк България“ ЕАД. Това означава, че извършените след този момент процесуални действия обвързват по задължителен начин кредиторите на несъстоятелността, тъй като по изключение е дадена възможност за продължаване на индивидуалното принудително изпълнение за удовлетворяване на вискатели неcredитори на несъстоятелния длъжник. Възможността за продължаване на изпълнителните действия в случая е била до 16.01.2017г., когато съдът по несъстоятелността е отменил, на основание чл.253 от ГПК, определението си, с което е дал разрешение за продължаване на изпълнителните действия.

Изпълнителните действия по изп.№20098380404826 по описа на ЧСИ М.Б. са продължили и след 16.01.2017г., като на 01.02.2017г. е била издадено постановление за възлагане на процесния имот в полза на ищцата Ц.П. Следва да се отговори дали това изпълнително действие, което е извършено по спряно изпълнително производство поради открито производство по несъстоятелност срещу „Т. строй“ ЕООД, е нищожно по право на основание чл.646, ал.1 от ТЗ спрямо кредиторите на несъстоятелността. Атакуеми по чл. 646 от ТЗ са само действия, предприети от длъжника по доброволно погасяване на задължения и сключване на сделки с тази цел, но не и действия по принудителното изпълнение на задължения на длъжника, каквото действие е и постановлението на съдебния изпълнител по чл. 496 от ГПК за възлагане на недвижим имот. Същото няма правната характеристика на договор за продажба, а е акт на орган на принудителното изпълнение, който действа не като равнопоставен на купувача участник в гражданския оборот, а като орган на принудително изпълнение, прехвърлящ собствеността на имота на длъжника независимо от неговата воля, поради което следва да се приеме, че този акт не попада в предметния обхват на разпоредбата на чл.646, ал.1, т.3 от ТЗ/в обратния смисъл Г. Г., Несъстоятелност, стр.299/. От изложеното следва, че издаденото в полза на ищцата възлагателно постановление от 01.02.2017г. е противопоставимо на кредиторите на несъстоятелността. Това се потвърждава и от определение от 21.01.2020г., постановено по т.д.№2439/2019г. на ВКС, 2-ро т.о., с което не е допуснато касационно обжалване на решение по в.т.д.№345/2018г. на АС – гр.В.Търново, с което се потвърждава решение на ОС-гр.Плевен за отхвърляне иска на синдика на „Т. строй“ ЕООД/н./ за обявяване на недействително по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „Т. строй“ ЕООД на Постановление за възлагане на недвижимо имущество от 01.02.2017 г. на ЧСИ М. Б. по изп.д. 20098380404826, с което на ищцата е бил възложен процесния имот.

Издаденото в полза на Ц.П. постановление за възлагане на недвижим имот, което е влязло в законна сила 31.07.2018г. – датата на постановяване на решение по ч.гр.д. №2371/2018г. на АС-гр.София, с което е отхвърлена жалбата на лицето С. П., която е участвала в публичната продажба като наддавач, е акт, който е породил вещнопрехвърлителното си действие. Извършената на 27.12.2018г., обективирана по н.а. №39, н.д.№1606/2018г. на нотариус И.Н. покупко-продажба, с която на основание чл.718 от ТЗ синдикът на „Т. строй“ ЕООД/н./ е прехвърлил на ответника „Совтранс Ауто“ ЕООД правото на собственост върху 11 недвижими имота, един от които е процесния, не е

породила прехвърлителното си действие, тъй като към този момент таванско жилище, находящо се на таванския етаж на сградата, находяща се в гр. ***, ул. "****" №**, с изключение на първото отляво таванско помещение не е било част от масата на несъстоятелност на търговското дружество.

Ищцата е установила в условията на пълно доказване, че е придобила правото на собственост върху процесния имот на твърдяното придобивно основание, както и това, че ответникът владее същия без основание, поради което предявеният с правно основание чл.108 от ЗС иск следва да бъде уважен.

Налице е несъвпадане на крайните изводи на първоинстанционния и въззивния съд, поради което обжалваното решение като неправилно следва да бъде отменено и постановено друго по същество, с което предявения иск се уважи.

В полза на ищцата следва да се присъдят направените по делото разноски, които са в размер на 14 143.6лв.

Предвид горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №265218/04.08.2021г., постановено по гр.д.№3383/2019г. на СГС, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА** :

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „Совтранс Ауто“ЕООД, ЕИК204075116, че Ц. К. П., ЕГН***** е собственик на основание Постановление за възлагане от 01.02.2017г. по изп.№20098380404826 по описа на ЧСИ М.Б. на недвижим имот, представляващ : таванско жилище, находящо се на таванския етаж на сградата, находяща се в гр. ***, ул. "****" №**, с изключение на първото отляво таванско помещение, а именно: две помещения, пригодени за живеене, клозет и останалата таванска площ, при съседни: от изток – наследници на М., от запад –Б. Б., от юг – ул. "****", от север – двор и И. Т. И. и Н. Г., отдолу – И. Т. И., отгоре – покрив, заедно със зимнично помещение – първото вдясно, при граници: от запад –Б. Б., от север – двор, от юг – М. А., от изток – коридор, заедно с 3. 72% идеални части от общите части на сградата и от дворното място, върху което е построена сградата, което съставлява самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.1001.441. 1. 7 по КKKP, одобрени със заповед РД-18-108/13.12.2016 г. на ИД на АГKK ;

ОСЪЖДА „Совтранс Ауто“ЕООД, ЕИК204075116 да предаде на Ц. К. П., ЕГН***** владението на недвижим имот, представляващ : таванско жилище, находящо се на таванския етаж на сградата, находяща се в гр. ***, ул. "****" №**, с изключение на първото отляво таванско помещение, а именно: две помещения, пригодени за живеене, клозет и останалата таванска площ, при съседни: от изток – наследници на М., от

запад –Б. Б., от юг – ул.“****“, от север – двор и И. Т. И. и Н. Г., отдолу – И. Т. И., отгоре – покрив, заедно със зимнично помещение – първото вдясно, при граници: от запад –Б. Б., от север – двор, от юг – М. А., от изток – коридор, заедно с 3. 72% идеални части от общите части на сградата и от дворното място, върху което е построена сградата, което съставлява самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.1001.441. 1. 7 по КKKP, одобрени със заповед РД-18-108/13.12.2016 г. на ИД на АГKK, на основание чл.108 от ЗС.

ОСЪЖДА „Совтранс Ауто“ЕООД, ЕИК204075116 да заплати на Ц. К. П., ЕГН***** сумата от 14 143.6/четиринадесет хиляди сто четиридесет и три цяло и шестдесет/лв., представляваща направените по делото разноски.

Решението е постановено при участие на трето лице-помагач на страната на ищеца „Райфайзенбанк България“ЕАД.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в месечен срок от връчването му на страните пред ВКС по реда на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____